

Fortyfikacja od zawsze była sposobem obrony przeciwko agresji; dlatego w Czechosłowacji od 1934 roku projektowany był nowy system umocnień mających na celu powstrzymanie ataku nieprzyjaciela. Wzdłuż północnej granicy z Niemcami na 250-cio kilometrowym odcinku od Ostrawy aż po Karkonosze rozpoczęto budowę olbrzymiego systemu ciężkich umocnień. Ponadto reszta 1 545-kilometrowej granicy z Niemcami i granicy z Austrią oraz z Węgrami były chronione umocnieniami lekkimi. Od 1935 do 1938 roku zostało zbudowanych 9 artyleryjskich grup warownych, 265 samodzielnych schronów piechoty i niemalże 10 000 lekkich obiektów. Międzynarodowe pakt z Francją i Wielką Brytanią gwarantowały niepodległość i niezmiennność granic Czechosłowacji.

POKÓJ SYPIALNY PODOFICERÓW

Dla 4 mężczyzn. Na stole znajduje się oryginalny dziennik żołnierza z 1938 r.

MAGAZYN GRANATÓW RĘCZNYCH

Zawierał 150 granatów ręcznych używanych w rzutniach granatów ręcznych.

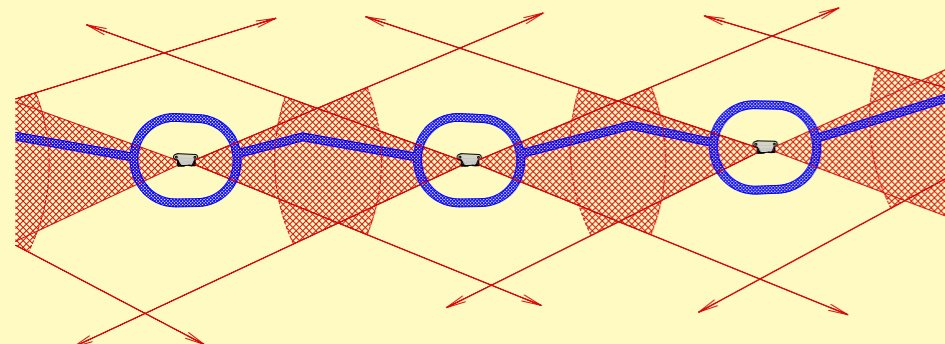
UMYWALNIA I WC

Tylko zimna woda. Toalety były nowoczesne jak na ówczesne czasy. Zbudowana została także oczyszczalnia ścieków typu „OMS“ by uniemożliwić zanieczyszczenie studni oraz zablokowanie rury kanalizacyjnej.

FILTROWNIA

Wentylator działał przez zasilanie elektryczne lub w przypadku braku prądu ręczne. Świeże powietrze z zewnątrz przepływało albo przez wymiennik ciepła (gdzie wchodziła ciepła woda z chłodzenia agregatu) albo przez przeciwdymne oraz przeciwigazowe filtry (w przypadku ataku gazowego). Dzięki takiemu rozwiązaniu można było wewnątrz schronu wytworzyć nadciśnienie powietrza, by uniemożliwić dostanie się gazów bojowych do wnętrza schronu i ponadto usunąć trujące gazy powstające w trakcie strzelania.

SCHEMAT PROWADZENIA OGNIĄ MIĘDZY BUNKRAMI

CZERWONE: pole ostrzału NIEBIESKIE: przeszkody SIWE: bunkry

TELEGRAF ZIEMNY

Jeśli kable telefoniczne pomiędzy bunkrami zostałyby przerwane, umożliwione było połączenie awaryjne pomiędzy bunkrami poprzez telegraf ziemny przy użyciu alfabetu Morse'a. Sygnał wysokiego napięcia przemieszczał się ziemią bez użycia kabli do innych bunkrów; dzięki temu nie można było zniszczyć takiego systemu połączeń np. przez artylerię.

STUDNIA

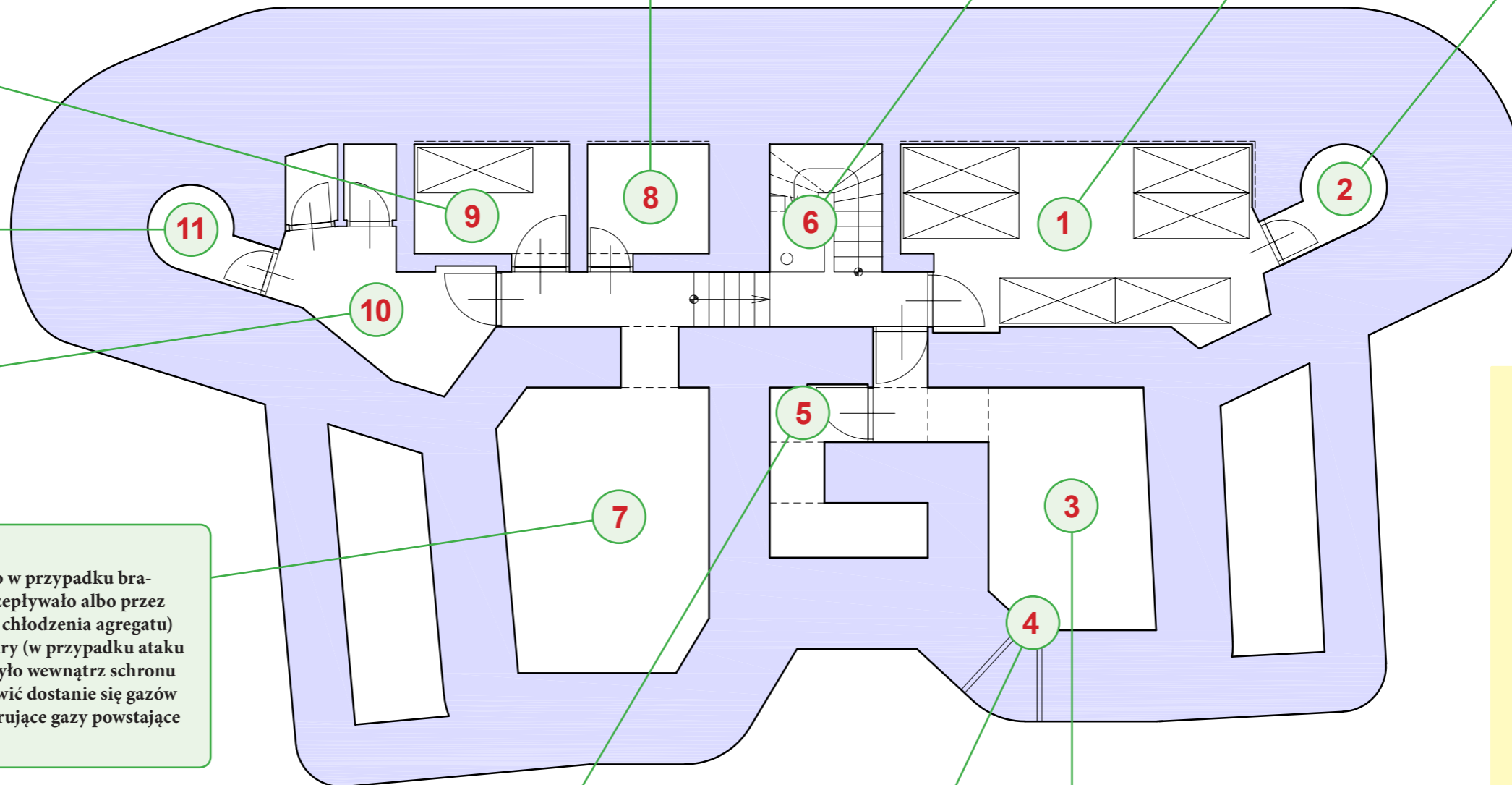
61 m głębokości z wodą do picia dla żołnierzy, chłodzenia silnika diesla i broni. Cylindryczna pompa napełniała zbiorniki na wodę o maksymalnej objętości 3 000 l (powyżej) z szybkością 20 l/min (4 l/min ręcznie).

SYPIALNIA ŻOŁNIERZY

12 łóżek dla 24 żołnierzy (zmiana co 12 godzin). Części wyposażenia i broni specjalnych jednostek przygranicznych.

MAGAZYN ŻYWNOŚCI

Magazyn żywności na 14 dni.

MAGAZYN PALIWA

Olej napędowy i olej silnikowy do agregatu, zapas na 14 dni ciągłej pracy.

WYPROWADZENIE KABLOWE

Dwa wyjścia dla kabli telefonicznych i przewodów telegrafu ziemnego.

AGREGAT

Produkował prąd dla wentylacji, oświetlenia, pompy do wody itd. Pierwotnie dwu cylindrowy chłodzony wodą silnik diesla Škoda z bezpośrednim wtryskiem paliwa, działający z częstotliwością 1 000 obr/min. Gorąca woda z chłodzenia używana była do ogrzewania schronu. Silnik jest połączony z 10 kVA alternatorem, który produkował 220 V trój-fazowego prądu do zasilania silników elektrycznych oraz 127 V ~ dla oświetlenia.

Samodzielny schron piechoty N-S 82 „Březinka” został wybetonowany między 4 a 9 października 1937. Koszt budowy i wyposażenia był szacowany na około 5 milionów koron czechosłowackich, co by teraz stanowiło równowartość 1,5 miliona euro. Obiekt zawiera 1 365 m³ żelbetonu wysokiej jakości. Ściany tylne są grubości 1 m, grubość stropu wynosi 2 m, natomiast ścian czołowych 2,25 m. Bunkier był wyposażony w jedną armatę przeciwpancerną, sześć ciężkich karabinów maszynowych i wiele lekkich karabinów maszynowych. Przystosowany był do pracy 32 żołnierzy.

Podczas II wojny światowej został mocno zniszczony, strzelnice i kopuły wyrwano. Od 1989 członkowie Klubu rozpoczęli krok po kroku rekonstrukcję schronu, by przywrócić mu jego pierwotny wygląd. W ciągu piętnastu lat zdewastowany i wypełniony śmieciami obiekt stał się jednym z najlepszych muzeów w swoim rodzaju.

KOPUŁA PANCERNA LEWA

Główny punkt obserwacyjny dla lewej części bunkra, dla jednego żołnierza. Wykonana ze specjalnej hartowanej stali, 20 cm grubości, waga 21 ton, 4 strzelnice dla ciężkiego karabinu maszynowego wz. 37, na szczycie kopuły centralny otwór dla peryskopu.

MAGAZYN AMUNICJI DLA ARMATY PPANC

W tym pomieszczeniu było przechowywanych 1 200 naboji dla armaty przeciwpancernej. Dziś można zobaczyć tu tylko jeden nabój wraz z akcesoriami oraz częściami zamiennymi do armaty przeciwpancernej.

DOWÓDCA BUNKRA

Na drzwiach znajduje się zdjęcie por. pēch. Jaroslava Pivonky, który był szefem obiektu w 1938 roku. Podczas II wojny światowej wziął udział w ruchu oporu przeciw faszystom, zginął w obozie koncentracyjnym Auschwitz w 1942 r.

CENTRALA TELEFONICZNA

Pierwotne rozwiązanie z 20 możliwościami połączeń w schronie albo pomiędzy obiektami.

MAGAZYN AMUNICJI

40 000 (80 000) nabojów dla lekkiego (ciężkiego) karabinu maszynowego. Razem w przybliżeniu 400 000 nabojów.

KOPUŁA PANCERNA PRAWA

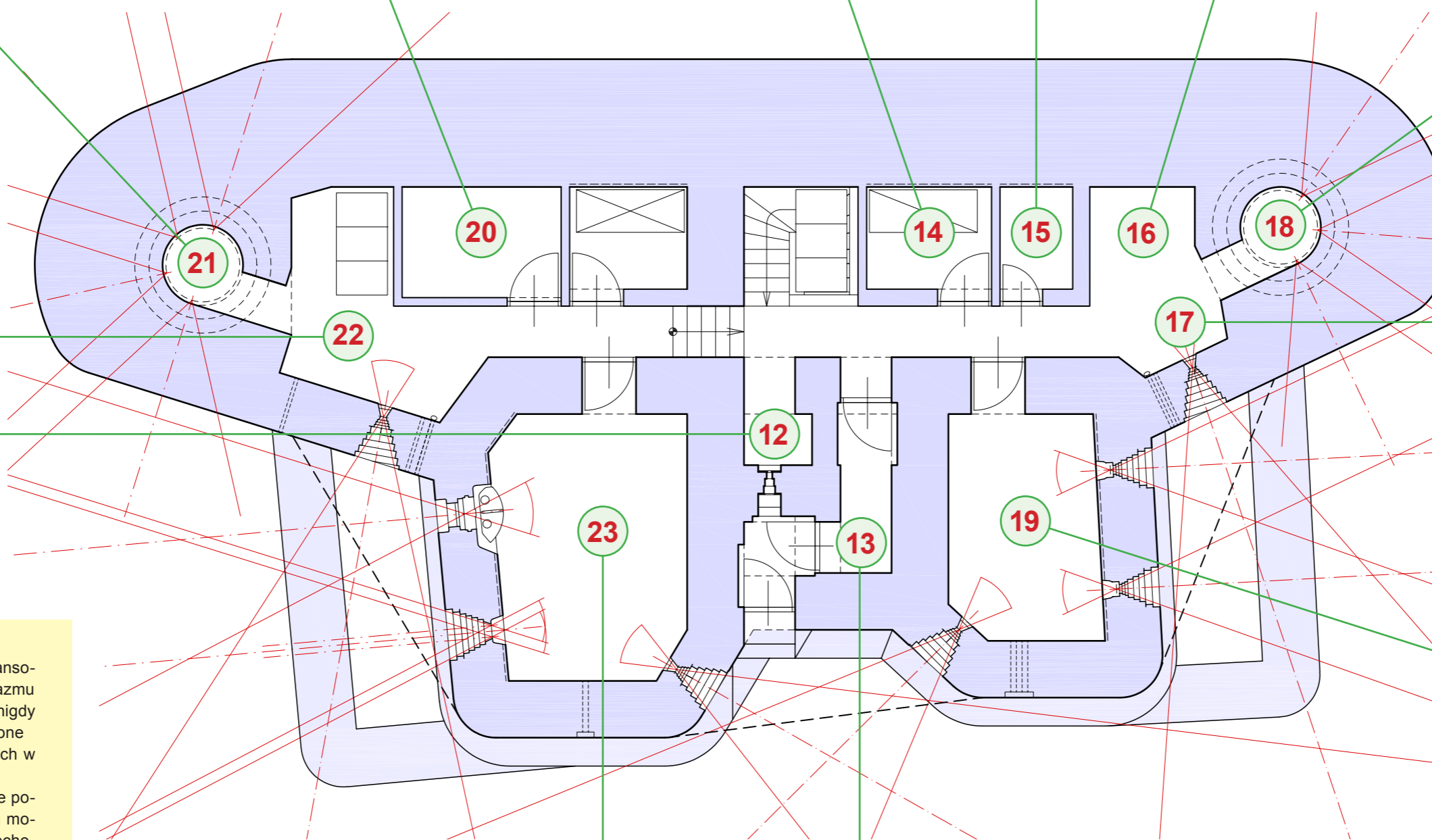
Główny punkt obserwacyjny dla prawej części bunkra, dla jednego żołnierza. Wykonana ze specjalnej hartowanej stali, 20 cm grubości, waga 20 ton, 3 strzelnice dla lekkiego karabinu maszynowego wz. 26, na szczycie kopuły centralny otwór dla peryskopu.

LEWE SKRZYDŁO OBIEKTU

Strzelnica L.K.M. do ochrony dostępu do głównych strzelnic z lewej strony bunkra, peryskop, zrzutnia granatów ręcznych. Blaszana skrzynka: wyposażenie kuchenne z oryginalną kuchenką naftową.

STRZELNICA OBRONY WEJŚCIA

Chroni jedyne wejście do schronu.

STRZELNICA LEKKIEGO KARABINU MASZYNOWEGO

Lekki karabin maszynowy wz. 26, kaliber 7,92 mm, waga 9 kg, zasięg rażenia 3,2 km (praktyczny zasięg rażenia 150 m – 2 000 m), wydajność 600 strzałów na minutę, praktyczna ilość strzałów 200 na minutę. Karabin ten bronił dostępu do głównych strzelnic prawej części obiektu. Pod strzelnicami znajduje się „diamentowy rów”, 1,5 m szeroki i 3,2 m głęboki. Rów był obserwowany przez peryskop, a jego obrona była prowadzona przez zrzutnie granatów ręcznych.

PRAWY POMIĘSZCZENIE STRZELNICZE

Główne bronie obiektu na prawą stronę. Dwa ciężkie karabiny maszynowe wz. 37, kaliber 7,92 mm, waga 19 kg, zasięg rażenia 3,2 km (praktycznie 300 m – 2 500 m), ilość strzałów 750/550 na minutę, rzeczywista ilość 500/300 strzałów na minutę. Karabiny maszynowe posiadają lawetę z urządzeniem celowniczym i mapą, dzięki której można było celować także w nocy; używane były do ostrzału przeszkód przeciwczołgowych w kierunku do sąsiedniego obiektu. L.K.M. wz. 26 w trzeciej strzelnicy służył do obrony tylnej części bunkra.

LEWE POMIĘSZCZENIE STRZELNICZE

47 mm armata przeciwpancerna wz. 36, zasięg rażenia 5,9 km, ilość strzałów 35 na minutę. Wysokiej jakości broń produkowana przez Škoda Plzeň. Teoretycznie, jednym strzałem byłoby możliwe zniszczenie 2 czołgów nieprzyjaciela na odległość 1 km. Pomieszczenie zostało zniszczone podczas okupacji niemieckiej, kiedy wyrwano strzelnicę. Razem z armatą zostały one wykorzystane we fortyfikacjach w okupowanej Europie, zwłaszcza na tzw. Wale Atlantyckim. W trakcie rekonstrukcji zostały tutaj wbudowane strzelnice z innych obiektów. Armata przeciwpancerna została w 2002 r. przeniesiona z umocnienia Oscarsburgh niedaleko Oslo w Norwegii (zdjęcie na ścianie). Przez przypadek to jest to samo działo (numer seryjny 173), które było w 1938 roku zainstalowane w tym bunkrze.

WEJŚCIE

„Zygzakowate” wejście do schronu było chronione przez drzwi kratowe (200 kg) i dwie gazoszczelne drzwi z płytą pancerną grubości 30 mm i 15 mm (waga 650 kg i 450 kg). Oboje gazoszczelnych drzwi jest umieszczonych za rogiem, co uniemożliwiało ich ostrzeliwanie z zewnątrz. Dzięki temu rozwiązaniu można było także chronić wejście strzelnicą ochrony wejścia (12). Jedne z dwojga drzwi były zawsze zamknięte, co utrzymywało nadciśnienie powietrza wewnątrz obiektu i zapobiegało zanieczyszczeniu schronu gazami bojowymi. Płytę pancerną w dolnej części pierwszych gazoszczelnych drzwi można zdjąć i otwór może być używany jako wyjście awaryjne ze schronu.

Pomimo ogromnych nakładów finansowych i jak również wielkiego entuzjazmu włożonego w budowę umocnień nigdy nie zostały one całkowicie zakończone i ponadto nigdy nie wykorzystano ich w celach obronnych.

30 września 1938 r. zostało zawarte porozumienie monachijskie, w którym mocarstwa europejskie nakazały Czechosłowacji ustąpienie ze swych obszarów pogranicznych, zamieszkałych w większości przez Niemców sudeckich. Władze Czechosłowacji zostały przez swych sojuszników – Francję i Wielką Brytanię – zmuszone „w imię pokoju w Europie” do odstąpienia ziem pogranicznych Niemcom, wraz ze znajdującymi się na nich fortyfikacjami. Ostatecznie 15 marca 1939 roku już całe Czechy i Morawy zostały zajęte przez Niemców. Droga do II wojny światowej została otwarta...